

597

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ ΔΩΡΙΖΑΝ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

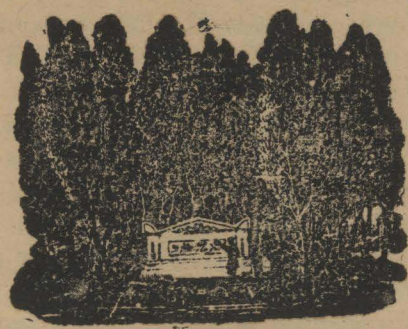
Ἐν τῷ ἐν Δραπάνῳ Νεκροταφείῳ

Ἰπὸ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Π. ΚΥΠΡΙΩΤΟΥ

τέως Νομαρχιακοῦ Δημοδιδασκάλου

τὴν 25^{ην} Ἰανουαρίου 1901.

ΤΥΠΟΣ ΑΓΕΩΝΤΟΣ Ν. Π. ΚΟΥΡΒΕΛΙΝΟΥ.
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ
ΑΘΗΝΗ

ΑΙ.ΣΤ.ΦΙ.0090

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ ΔΩΡΙΖΑΝ

ΕΡΦΩΤΗΣ

ΕΝ Τῷ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚῷ ΚΑΙ

ΠΟΛΙΤΙΚῷ ΚΟΣΜῳ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΔΩΡΙΖΑΝ

Τῶν ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΟΤΟΝ ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

“Γὰρ εἰ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσει.”
(Γεν. κ'. γ')

Βαρυπενθεῖς καὶ τεθλιμμένοι συνήλθομεν σήμερον ἐνταῦθα, ἀγαπῆτοί ἀδελφοί καὶ συμπολίται, θλιβόμενοι ἀπὸ καρδίας, θρηγνύοντες καὶ ὀλοφυρόμενοι ἵνα, καθήκον ἱερὸν, καθήκον ἀδελφικὸν, καθήκον θρησκευτικὸν, καθήκον κοινωρικὸν ἐκπληροῦντες, συνοδεύσωμεν μετὰ τοῦ χοροστατοῦντος καὶ προπορευομένου Σεβασμιωτάτου Ἱεράρχου τῆς Ζακύνθου ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ συρρεῦσαντος πλήθους, εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν τὸν Σεβασμιώτατον καὶ ἀείμνηστον ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπον ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ ΔΩΡΙΖΑΝ τὸν γνησίον καὶ εὐκλεῆ Γόνον, τὸ κλέος καὶ τὸ σέμνωμα, ὀχιμόνον τῆς Κεφαλληνίας, ἀλλὰ τῆς πατρίδος ἀπάσης! Τὸ καύχημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ γενικῶς εἰπεῖν τὸ ἔρεισμα τῆς Ὀρθοδοξίας! Τὸν Πολύφθογγον Ῥήτορα, τὸν μέγαν ἐν Θεολογίαις Καθηγητὴν, τὸν μιμητὴν τοῦ Χριστοῦ, ὄρμεμφύτως προπέμποντες εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ κατοικίαν ἐπαξίως ἐκπληρώσωμεν τὸν ὀφειλόμενον ἡμῶν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀμέριστον ἡμῶν εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς κολυαδαίς πρὸς τοὺς συμπατριώτας ἡμῶν Κεφαλλῆνας ἐπιδαφιευθείσας ἐναρέτους ἀγαθοεργοὺς καὶ φιλανθρώπους αὐτοῦ πράξεις.

Τεθλιμμένε τῆς Κεφαλληνίας Λαέ! Ἄπτε νεκρωσίμους λαμπάδας καὶ λίβανον καὶ! Καὶ δάκρυα χυῖνε! ἐπὶ τῇ ἀξιοθρηνήτῳ μεγίστῃ ἀπωλείᾳ καὶ ἀπορφανώσει Σου γενομένη ἐπὶ τῷ ἄωρῳ θανάτῳ τοῦ αἰοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Νήσου τοῦ εὐκλεοῦς Γόνου καὶ τοῦ κλέους αὐτῆς ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΔΩΡΙΖΑ! Ναὶ τὸ παράδειγμα τοῦ κλαίειν, ἔδωκεν ἡμῖν αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, δακρύσας ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φίλου αὐτοῦ Λαζάρου!

Ὁ προκείμενος ἡμῖν ἀδελφοί, σεβάσιμος νεκρὸς ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ ποτὲ βασιλίδι τῆς γῆς τῶν χωρῶν κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1851 ἔτους καὶ ἀπέθανεν χθὲς διανύων τὸ 50ον. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὗτος γεννηθεὶς ὑπὸ γανέων εὐσεβῶν καὶ συμπατριωτῶν ἡμῶν ἀγαθῶν καὶ ἐναρέτων Κεφαλλῆνων, τῶν τιμῶντων τότε τὸ Κεφαλληνιακὸν ὄνομα, ἀνετράφη καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ ἀποπερατώσας τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ καὶ κατόπιν ἐν τῇ Ἱερᾷ τῆς Χάλκης Θεολογικῇ Σχολῇ καὶ τυχὼν τῶν σχετικῶν πτυχίων Φιλολογίας καὶ Θεολογίας, διὰ τῆς εὐφυίας καὶ τῆς μεγίστης αὐτοῦ μελέτης ἠξιώθη ἵνα γίνῃ καθηγητὴς καὶ διδάκτωρ αὐτῆς καὶ νὰ γίνῃ ἄντικαθηγητὸς ἀείμνηστον πρώην κοινῆ ψήφῳ ἐκλεχθέντος Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Ἱεροσολιμῶν Ἰακωβάτου διδασκάλου καὶ σεβασμιωτάτου συμπολίτου ἡμῶν καὶ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἐτέρου Κεφαλλῆνος Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν καὶ Μητροπολίτου Γερμανοῦ Καλλιγᾶ. Κατόπιν κοινῇ τοῦ Πατριαρχείου ψήφῳ ἐ-

στάλη ἐν Παρισίοις καὶ Σορβώνῃ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς τε Νομικῆς καὶ διαφόρων γλωσσῶν εἰς ἃς εὐδῶς ἐπιδοθεὶς ἔτυχε τῶν δι' ἐπιζήλων βαθμῶν σχετικῶν πτυχίων καὶ ἐπιστρέψας ἐξ Ἑσπερίας ἐγένετο Γραμματεὺς τῆς ἀλληλογραφίας καὶ διερμηνεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου. Κατόπιν δὲ ὄντος Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας τοῦ ἀξιωμακαρίστου καὶ ἀοιδίμου Γερμανοῦ καὶ προσκληθέντος ἵνα καθέξῃ τὴν ἑδρὰν τῆς χηρευούσης θέσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ὁρόνου ἐν Ἀθήναις καὶ χειροτονηθεὶς τότε ὑπ' αὐτοῦ Ἀρχιερεὺς κατὰ τὸ 1892 ἐστάλη πρὸς ὀκταετίας Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας, ὅστις καὶ ἐπαξίως τὸν Ἀρχιερατικὸν Ὁρόνον διηύθη καὶ ἅμα ἀνάλαβε τὰ ἰνία πολλὰς ἀνωμαλίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διώρθωσε καὶ ἐξωμάλυε! Ἀλλὰ βᾶσκανος τύχη! ἀσθενήσας ὑπὸ ἀνιάτου καὶ βρωτοληγοῦ ἀσθενείας, ἐπέπρωτο ἵνα ὑποκύψῃ καὶ αὐτός, καίτοι ἄωρος καὶ πρὸ τῆς ἤδη ἀρξαμένης ἐνθέρμου αὐτοῦ δράσεως, εἰς τὴν τρομερὰν καὶ ἀπαραβίαστον ἀπόφασιν τοῦ « Γῆ εἰ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύση » ἣτις νῦν δυστυχῶς καὶ ἐξετελέσθη! Λόγοι πλήρεις φόβου καὶ τρόμου ἐν πάσῃ ὥρᾳ καὶ πάσῃ στιγμή! Ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ ἐκτελούμενοι καὶ σήμερον ἐνώπιον ἡμῶν μαρτυρούμενοι καὶ πραγματοποιούμενοι! . . . Ὡ γένος ἀνθρώπων ἀξιοδάκρυτον, ἀσθενές, συρόμενον εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς αὐτὴν διαλυόμενον!

Ἀναγνώσατε ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ τὴν θείαν ταύτην καὶ φοβερὰν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ἀξιοσεβάστου προσώπου τοῦ προκειμένου Σεβασμιωτάτου Ἱεράρχου ἡμῶν ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ τοῦ σήμερον ἀφ' ἡμῶν ἀποχωριζομένου. Ὅστις ἀείποτε ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ἀνεδείχθη σοφός, ῥήτωρ δεινός, ἱστορικός, πολυμαθὴς καὶ πολύγλωσσος, γνωρίζων ἐκτός τῆς Ἑλληνικῆς, σχεδὸν καὶ πάσας τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ μεθ' ἑτοιμότητος καὶ εὐφραδείας ὁμιλῶν καὶ γράφων αὐτὰς ὡς τοῦτο πασίγνωστον τυγχάνει! Ὁ δὲ λόγος αὐτοῦ κηρυττόμενος ἐθαυμάζετο παρὰ παντός νοήμονος ἀκροατοῦ, ὡς ὄχι μόνον θεολογικός, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικώτατος. Ἐνταῦθα δὲ ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ φήμη αὐτοῦ καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀξίας ἐν ἀκαρεῖ διεδίδοντο καθ' ὅλην τὴν παγκόσμιον ὀρθοδοξίαν τῆς ἐκασταχοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας! Τὸ πρᾶον, τὸ ταπεινόν, τὸ εὐγενές, σὺν τούτοις τὸ κόσμιον τὸ μελιχίον τῶν τρόπων μετὰ τοῦ πρέποντος, ἡ ὑπὲρ τῶν φίλων ἀφοσίωσις του κ.λ. τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἐπίζηλα προτερήματα τοῦ Μεγάλου καὶ ἀειμνήστου τούτου Ἀνδρός! Πόθος του ἦτο ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη! Πηλιός του ἡ τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσις! Ὀνειρόν του τὸ τῆς θρησκείας καὶ τῆς φίλης Πατρίδος μεγαλεῖον! Ἀλλ' οἴμοι! τοιαῦτα αἰσθήματα ἐπέπρωτο νὰ σβέσῃ προῶρος καὶ ἐν τῇ ἀκμαζούσῃ ἡλικίᾳ του ἡ τοῦ παγετώδους θανάτου πνοή καὶ νὰ καλύψῃ ἡ τοῦ τάφου σκοτία!

Ἀλλ' ἐπιλήψει με διηγούμενον ὁ χρόνος τὰ τῆς ἐξ ἀγενώτου πη-

γῆς πηγάζοντα νάματα τῆς ἀπεράντου παιδείας καὶ διδασκαλίας τ., ἧς ἀκροθιγῶς σήμερον νύξιν ποιούμενος, ἀφίνω εἰς ἑτέραν χεῖρα ἀξιοτέραν καὶ δεινότεραν ἐμῆς τῆς ταπεινῆς, ἵνα περιγράψῃ τὴν ἀξίαν οὕσαν πολλῶν ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων βιογραφίαν του!

Ἐν τούτοις ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ἀρχικόν προκειμένον μου λέγω ἡμῖν ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ στρέφων τὸν λόγον πρὸς τὸν προκειμένον ἡμῖν σεβαστὸν νεκρόν. Ναὶ καὶ Σὺ ὦ Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε, Εὐρίτιμε Διδάσκαλε, Πολύτιμε Ἄνερ καὶ Συμπατριῶτα ΓΕΡΑΣΙΜΕ! ἐπέπρωτο ἵνα κύψῃς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸν βαρὺν πέλεκυν τοῦ Νόμου τούτου « Γῆ εἰ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύση » Ὁ δὲ βίος Σου Ἀγαθὸς καὶ Σεβασμιώτατος Ἄνερ κελαρίζων διήλθε καὶ ἐν ταῖς ὀλίγαις ταύταις συνοψίζεται λέξεσιν. — Ὡς σοφὸς διδάσκαλος καὶ Ὀρθόδοξος ἐπαξίως τῆς Κλήσεως, ἧς ἐκλήθης ἵνα διευθύνῃς τὸ σκάφος τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Ἐκκλησίας δεόντως καὶ μετ' ἀπαραμίλλου αὐταπαρνήσεως ἐξεπλήρωσας! — Ὡς πολίτης ἀληθῶς θεῖος καὶ φιλόπολις ἐν ταῖς δημοσίαις Λειτουργίαις, εὐθὺς καὶ πιστὸς τοῖς συμφέρουσι τῇ Πατρίδι εὐδίκως καὶ εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον Σου ἐξετέλεσας! — Ὡς συμπαθὴς προσέφερες καὶ τὸν τελευταῖον ἀπομένοντα ὀβολόν Σου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων καὶ πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν, καίτοι κατατηχόμενος ὑπὸ βρωτοληγοῦ καὶ ἐπικράτου ἀνιάτου ἀσθενείας! . . . Ἀλλ' ἀρκεῖ Σοι ἡ ἐναργεστάτη ἀπόδειξις ὅτι πᾶς ἄνθρωπος κατ' ἀρετὴν, δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν μέγιστον!

Ἀλλὰ τί λέγω ἀγαπητοί; Θάνατος παντοῦ καὶ μόνον πικρὰ δάκρυα τὰς τρίβους αὐτοῦ βρέχουσιν! Οἴμωγαί καὶ ἀναστεναγμοὶ πληροῦσι τὸ κενόν τῆς διαβάσεως αὐτοῦ! Ἴδου ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ μετώπου τοῦ προκειμένου ἡμῖν Σεβασμιωτάτου Νεκροῦ γέγραπται καὶ ἐπιτίθεται ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἀπόφασις « Γῆ εἰ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύση! » Ἄς Σὲ περιθάλπουσιν οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου, ὁ χρυσὸς τοῦ Πικτώλου, ὁ ἄργυρος καὶ οἱ ἀδάμαντες καὶ πολύτιμοι λίθοι! Ὅσον θέλεις ἄς ἦσαι μέγας ὦ ἄνθρωπε, ἄς ἦσαι σοφός, συνετός, ἐνεργητικός καὶ δραστήριος, ἡ καὶ ἐφευρετικός, εἶσαι ὅμως « Γῆ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύση ». Ἄς Σὲ ὑπηρετοῦσιν ὑπρέται καὶ ὑπηρετρίαι! Ἄς Σὲ καλύπτουσιν εὐμενῶς οἱ οὐρανοὶ! Ἄς Σὲ χαροποιῶσιν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς, καὶ αὐτὰ τὰ καλικέλαδα καὶ ἡδύφωνα πτηνά! Ἄς Σὲ περικυκλοῦσιν οἱ φίλοι, ὡς ἡ δορυφόροι τὸν Δία! Ἄς Σὲ περιφρουρῶσιν οἱ Ἱπποκράται καὶ Ἀσκληπιάδαι ἀγρύπνως καὶ ἐπιμελῶς, ταῦτα πάντα ἐπὶ τέλος θὰ Σὲ ἐγκαταλείψωσι καὶ θὰ καταβῆς εἰς τὴν Γῆν, ἀφίλος, γυμνός, ἔρημος, νεκρωμένος, ἀναίσθητος! καθότι εἶσαι Πηλιός καὶ Πηλιός ἀποδόσης, ὡς ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ! « Γῆ εἰ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύση! » Ἄς Σὲ ἀποδοῦσιν τῆς Θεῖας Δικαιοσύνης. Μὴ ἀγαπητοὶ ἔσο ἄλλοι ἀδελφοὶ! Ἄς κύψωμεν εἰς τὰ δυσώδη καὶ ζοφερὰ οἰκήματα τῶν νεκρῶν ἵνα ἴδωμεν ποῖος ὁ πλούσιος καὶ ποῖος ὁ πέννης! Ποῖος ὁ ἄρχων καὶ ποῖος ὁ δούλος! Τὴν ἀσθενή μας

ταύτην πρατήρησιν συνοδεύει ὁ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος λέγων·
 « ἔγκυφον ἐν τοῖς τόφοις εἰ δυνήσῃ διακρίναι τίς ὁ Ἰκέτης καὶ τίς
 » ὁ Δεσπότης! Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά, ὅτι Γῆ εἶ
 » καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσῃ. »

Ἄλλὰ κατόπιν τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀποφάσεως ἐπανερχεται ἡ χα-
 ροποιὰ καὶ εὐφρόσυνος διὰ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς Ἀγγελία, ἣτις
 ὑπόσχεται εἰς ἡμᾶς τὴν μεταβίβασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.
 Ἀγγελία, τὴν ὁποίαν, ὄχι μόνον μὲ λόγον ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργον ἐπε-
 σφράγισεν ὁ Θεός, ὅστις εἶπε « Γῆ εἶ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσῃ. » Αὐτὸς
 λέγω ὁ ὕψιστος ποιητὴς καὶ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Μονάρ-
 χης καὶ Ἄρχων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θείας
 δόξης αὐτοῦ συγκαταβαίνει, κλίνας οὐρανοὺς καὶ ἐνδύεται τὸν ἄνθρω-
 πον ὅπως διὰ τοῦ ὁμοίου σώσῃ τὸ ὁμοίον καὶ ἀναβιβάσῃ
 αὐτὸ ἐκ τῆς Γῆς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν
 καὶ Ἀθανασίαν!

Αὐτὸς ὁ αἰώνιος λόγος, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς
 ὅτι, οὐχὶ τὸ ὀρώμενον εἶνε ὁ κυρίως ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸ μὴ ὀρώμε-
 νον, τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνον Ὁν ἡ ψυχὴ! Ἡ ἀτίμητος ἐκεῖνη Μονὰς
 εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐχάραξε δι' ἐκείνου τοῦ Θεοῦ ἐμφυσήματος τὴν
 ἑαυτοῦ εἰκόνα. Καὶ ἡ ἀσύνθετος ἐκεῖνη ὑπόστασις τῆς ὁποίας ὁ προ-
 σωρινὸς ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸς ἀποτελεῖ τὸν καλούμενον θάνα-
 τον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ ψυχὴ ἀπέρχεται ἵνα ἀναπαυθῇ ἐκ τῶν κόπων
 αὐτῆς, ἕως οὗ ἡ φωνὴ τῆς θείας Παντοδυναμίας, πάλιν συνάψῃ αὐ-
 τὴν μετὰ σώματος ἀθανάτου. Μὴ ἔχων δὲ πρόσωπον ἀνώτερον ὁ ἐναν-
 θρωπήσας Θεὸς ἵνα ὁμῶς πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας ταύτης,
 ὁμνύει ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι λέγων, « Ἀμήν, Ἀμήν λέγω ὑμῖν »
 Ἐν ὀνόματι, λέγει τῆς ἀληθείας καὶ ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι Σᾶς βε-
 βαιῶ ὅτι « ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με
 » ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν »

Ὅθεν ὁ θάνατος εἶνε ἀρχὴ ἑτέρας ζωῆς. Ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρε-
 τος Χριστιανὸς ὁ ἀκούων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ποιῶν αὐτὸν
 τὸν πιστεύων καὶ ἐλπίζων, ζῆ καὶ μετὰ θάνατον ἀθάνατος καὶ ἀν-
 τἀλλάσει τὴν φθορὰν διὰ τῆς ἀφθαρσίας, τὰ πρόσκαιρα διὰ τῶν αἰω-
 νίων, τὸν θάνατον διὰ τῆς ζωῆς. Οἷος καὶ ὁ μεταστάς σήμερον ἀφ'
 ἡμῶν ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ!

Ναὶ ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ὕπνος γλυκὺς εἶνε ὁ θάνατος εἰς τὴν
 Θεοφιλή καὶ ἐνάρετον ψυχὴν! Ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε κόνις καθὼς τὸ σώ-
 μα ἡμῶν, οὐδὲ δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς κόνιν. Ἐγεννήθημεν εἰς
 ἀθανασίαν καὶ θέλει ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν καὶ ἡμεῖς ἀπαντες δὲν θά
 ἀνήκωμεν πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἕτερον εἰς τὸν
 ὁποῖον θέλομεν κατέχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑψηλότερον ἢ
 κατώτερον βαθμὸν κατὰ λόγον τῆς ἀξίας τῆς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ προε-
 τοιμασίας ἡμῶν πρὸς τὴν μέλλουσαν! Ἄλλ' οὔτε ἡ ψυχὴ μόνῃ ἀ-

ποτελεῖ ὀλόκληρον τὸν τέλειον ἄνθρωπον, οὔτε τὸ σῶμα μονώτα-
 ταν. Ἀνθρώπος τέλειος ἐστὶ τὸ συναμφότερον ψυχὴ τε καὶ σῶ-
 μα. Ἀρμότεροι δὲ αὗται αἱ οὐσίαι ἐκλήθησαν νὰ μεθέξωσι τῆς ζω-
 ῆς καὶ τῆς ἀθανασίας. Ἐπειδὴ ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν οὐδὲμῶς
 δύναται νὰ ἐκλείψῃ. Ἐὰν φαίνεται διαλυόμενον καὶ ἐκλείπον, δια-
 λύεται ἵνα πάλιν ἀναθάλλῃ ἐνδόξῃ καὶ τιμῇ. Ἐὰν ὁ κόκκος τοῦ σί-
 του πίπτων εἰς τὴν γῆν σήπεται καὶ ἀποθνήσκῃ, πάσχει τοῦτο, ἵνα
 πάλιν ἀναθάλλῃ περιβεβλημένος λαμπρότητα καὶ δύναμιν νέαν.

Ταύτης δὲ τῆς ἀληθείας τεκμήριον βεβαιάτατον κατέλιπεν ἡμῖν
 αὐτὴ ἡ τὸν ἄνθρωπον περιβληθεῖσα θεότης ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
 Χριστὸς, ὃς ἀπέθανε κατὰ τὴν ἀνθρώπινον φύσιν καὶ ἀνέστη γενόμε-
 νος ἀπαρχὴ τῆς ἡμετέρας Ἀναστάσεως, καθ' ἣν τὰ σώματα ἡμῶν
 ἀφθαρτὰ καὶ ἀθάνατα θά ἔλθωσιν εἰς συναρμοσολογίαν, συνάφει-
 αν καὶ ἔνωσιν μετὰ τῶν ψυχῶν, ἵνα ἕκαστος κομισηται καθὰ διὰ τε
 τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἐπραξεν εἴτε ζωὴν καὶ εὐφροσύνην αἰώ-
 νιον, εἴτε θάνατον καὶ ὀδύνην αἰώνιον! « Ἀμήν, Ἀμήν λέγω ὑμῖν
 » ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ἣ πάντες οἱ ἐντοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς
 » φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαν-
 » τες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν
 » κρίσεως. » (Ἰωάννου)

Ὅθεν ὁ καλούμενος θάνατος δὲν εἶνε ἀνυπαρξία ἢ ἀσυνειδησία,
 ἀλλὰ μετὰ στασις ἡ μετὰ θάσις εἰς καλλίτερον κόσμον ζω-
 ῆς ἀλήκτου καὶ εὐφροσύνης ἢ εἰς χείρονα κόσμον στεναγμοῦ αἰωνίου καὶ
 ὀδύνης! διότι αἱ ἀποφάσεις, καὶ τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀμετάβλητα.

Ἡ ἀλάνθαστος καὶ βεβαιότατη αὕτη ἀλήθεια ἐκταράττει μόνον
 τοῦ Αἰθεῖου καὶ ἀσυνέτου τὸν ἐγκέφαλον, ὅστις ἀπαιτεῖ νὰ ἐννοήσῃ
 τὸ πῶς γίνεται ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ συνάφεια καὶ ἔνωσις τῆς ψυχῆς
 μετὰ τοῦ σώματος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἀρνεῖται τὴν Ἀνάστα-
 σιν καὶ τὴν Ἀθανασίαν καὶ περιπίπτει εἰς παραφροσύνην καὶ τὸν
 φρικώδη στοχασμὸν τῆς αἰωνίου ἐξοντώσεως, γενόμενος αὐτόχειρ
 τῆς ἰδίας αὐτοῦ διανοίας, διότι μέτρον καὶ κανὼνα τῆς Παντοδυναμίας
 καὶ πανσοφίας τοῦ Θεοῦ θέλει νὰ ἔχῃ τὴν ἐν αὐτῷ ἀτέλειαν καὶ ἀγνοίαν

Ἄλλὰ μήπως ἡ ἀπιστία τινῶν θά καταργήσῃ τὴν πίστιν καὶ ἀ-
 λήθειαν τοῦ Θεοῦ; Ὅχι! πιστὸς ὁ Θεὸς καὶ ἀληθὴς εἰς τοὺς λό-
 γους καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Καὶ αἱ μὲν κεφαλαὶ τῶν ἀφρόνων ἐρχονται
 καὶ παρέρχονται ὡσεὶ σκιά, αἱ δὲ ἀλήθειαι τοῦ Κυρίου μένουσιν εἰς τὸν
 αἰῶνα καὶ πληρωθήσονται κατὰ τὸν ὀρισμένον δι' ἕκαστον χρόνον.

Ὁ χωρισμὸς λοιπὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος εἶνε τὸ παρελ-
 θὸν μετὰ τοῦ μέλλοντος, ὁ θάνατος εἶνε τὸ ὄριον εἰς τὸ ὁποῖον
 πλοῦτος, δόξα, ἀξιώματα, τιμαὶ καὶ πᾶν τὸ ἐπὶ γῆς μεγαλεῖον τοῦ
 ἀθρώπου ἀπαραίτηται καὶ ἀρκεται ἡ πλήρης ἀμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, ἡ ἡ
 πίστεως ποιητὴς κακίας. « Πᾶσα δόξα ἀθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου.
 » Ἐξηράνθη ὁ χόρτος καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν ἀπ' αὐτοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
 ΚΑΡΔΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΥΡΖΕΙΟ ΛΕΩΤΕΡΙΟΥ

Τὸ λυπηρὸν τοῦτο φάσμα τοῦ θανάτου συνεκάλεσεν ἡμᾶς σήμερον ἐνταῦθα ἵνα προπέμφωμεν τὸν Μεταστάντα ἀφ' ἡμῶν Σεβασμιώτατον καὶ ἀοιδίμον Ἀρχιερέα καὶ ἀνεπίληστον ἡμῶν Συμπολίτην ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ κατοικίαν, ὅστις ἐγένετο εἰς ἡμᾶς πολ- λάκις ἀντικείμενον διὰ τῆς κηρύξεως τοῦ Θείου Λόγου καὶ διδάσκα- λος τῶν θείων ἀληθειῶν καὶ ὃν ὁ Θεὸς μετεκάλεσας εἰς τὴν αἰωνιό- τητα ἠτοιμάσατο αὐτῷ τόπον ἀναπαύσεως ὅποιον ἐπὶ γῆς δὲν ἠδύ- νατο νὰ εὔρη ἢ μακαρία ψυχὴ του. Ἐκεῖ δὲ ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα δόδυνή λύπη καὶ στεναγμὸς συναγαλλόμενος σήμερον καὶ εὐφραίνόμενος μετὰ τῶν ἀδύλων ἐκείνων πνευμάτων, κεῖται ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ καὶ ἡρεμίᾳ «Μακάριοι γὰρ οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι.»

Ναὶ! ὦ ἱερὰ ψυχὴ τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου ἀπερχομένη ἤδη ἵνα συγκαταριθμηθῆς ἐν τῇ χορείᾳ τῶν εὐεργετικῶν ψυχῶν καὶ ἀπο- λαύσης τὸν ἀμάραντον ἐκείνον στέφανον καὶ τὸ βραβεῖον τῆς δόξης καὶ τῶν μεγάλων κόπων καὶ ἀγαθοεργειῶν Σου, θά ἀκούσης καὶ τῆς εὐχταίας ἐκείνης φωνῆς τοῦ Πλάστου Σου λέγοντος « Δεῦτε πάν- τες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. »

Ναὶ Σεβασμιώτατε καὶ ἀνεπίληστε Ἱεράρχα! Ἀπελθε ὅπου ἐκλή- θης! Πορεύου εἰς τοὺς κόλπους τῆς αἰωνιότητος! Καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τῆς Πίστεως τῆς Ἀγάπης καὶ Ἐλπίδος διὰ τῶν πρεσβει- ῶν Σου προστάτευε καὶ παρηγόρει πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ Κόσμῳ τούτῳ Σοὶ ἦτο προσφιλές! Ἀπελθε καὶ ἀναπαύου ἐν Εἰρήνῃ!

Ἐκ τῶν πραγμάτων κρίνοντες ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ παρατηροῦμεν ὅτι ὁ Ὑψιστος τῆς θείας προνοίας δάκτυλος, ὁ τα πάντα ἐν σοφίᾳ διέπων, ἐποίησε τὸ θεῖον πρόσωπον τοῦ ἀειμνήστου νεκροῦ ὄργανον διδασκαλίας εὐεργετικῶν τῶν πασχόντων καὶ στερουμένων τῆς ψυχικῆς τροφῆς, ἧτις εἶνε ἡ κήρυξις τοῦ Θείου Λόγου ὑπὲρ τῶν Συμπολιτῶν του.

Διὰ τοῦτο ὀφειλόμενον καθήκον εὐτεβές καὶ εὐγνωμοσύνης ἐκ- πληροῦσα σύμπασα ἡ πόλις καὶ Νῆστος ἐν τῇ Ἱερᾷ Κηδεῖᾳ τοῦ Προ- κειμένου ἀοιδίμου καὶ Ἱεροῦ Νεκροῦ προσήλθεν ἵνα προσφέρῃ τον φόρον τοῦ Σεβασμοῦ αὐτῆς καὶ τῆς ἐγκαρδίου πρὸς τὸν ἐξοχον ἄν- δρα εὐγνωμοσύνης τῆς!

Ἡμεῖς δὲ ὦ Σεβασμιώτατε Ἱεράρχα τῆς ἀδελφῆς Ζακύνθου Διονύσει, ὡς παρευρεθεῖς ἐνταῦθα μετὰ τῶν Αἰδεσιμο-εὐλαβεστῶτων Ἱερέων, Ἱεροδιακόνων καὶ τοῦ λοιποῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, καὶ πάντες οἱ περίξ τοῦ Σεβαστοῦ αὐτοῦ Νεκροῦ ἱστάμενοι, ἄς ἐνώσωμεν τὰς ταπεινάς ἡμῶν δεήσεις μετ' ἐκείνων τῶν εἰρημένων Ἱερωῶν προ- σάπων καὶ ὑφούντες πρὸς τὸν Ὑψιστον χεῖρας ἱκέτιδος, ἄς δεηθῶ- μεν ὑπὲρ ἀνρπαύσεως αὐτοῦ! ὡς ἀδελφικῆς δὲ συγχωρήσεως τεκμή- ριον, ὡς τελευταῖον ἀσπασμὸν ἄς ἐκφωνήσῃμεν Βράβειον Ἐφθιάς τὸ :

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Αἰωνία Σου ἡ μνήμη ἀοιδίμε καὶ ἀνεπίληστα Συμπολίτα, Γόνε,
κλέος καὶ Δόξα τῆς Κεφαλληνίας ΓΕΡΑΣΙΜΕ! (Υ.)

